

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De febre Balduini pueri, & domini Ioannis confessoris eius. XXIII

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

378 DE VITA B. LIDÉVVIGIS VIRGINIS
corporaliter videbat: ita & ipsa super caelesti hoc lumine perfusa, omnia interiora sua oculo mentali perspiciebat. Hoc idem & in cæteris temporibus saepe ei contigit, in præsentia luminis diuini & raptu vitæ contemplatiuæ. Vnde & postea tempore ariditatis suæ & subtractione consolationis, cum per diuinam dispensationem hanc illustrationem non sentiret, dicere intra se solebat: O vbi nunc sunt dies illi, in quibus interiora mea interno oculo solebam intueri, sicut corporis oculo corporalia videbam? Sicque in ea perficiebatur illud Sapientis dictum: *In die bonorum, ne immemor sis malorum: & in die malorum; ne immemor sis bonorum.*

CAPVT XXII.

De febre Balduini pueri, & domini Ioannis confessoris eius.

1. **H**Abebat autem apud se virgo desolata pro aliquali solatio, in extremo tempore ægritudinis suæ filium fratris sui Balduinum nomine puerum duodennem, quasi continuè sibi ministrantem. Qui, vt firmiter retineret, quæ apud eam mirabilia fiebant, & frequenti experientia cernebat, salubri verberè & pro quodam miraculo, in recordatione mirabilium suorum, infirmitatem febrium ei à Domino procurabat. Vtebatur namque idem puer iuenculus amphora quadam, ex qua potare solebat.

2. Circa festum igitur Natiuitatis beatæ MARIÆ virginis, anno illo ante diem obitus sui, præcepit virgo eidem puero vesperè iam factò, vt amphoram suam tenui potu repletam, apud lectulum suum collocaret. Manè factò aduocans puerum, iussit vt amphoram tollerèt, & potaret. Cùm ergo amphoram accepisset, inuenit eam nouo quodam poculo Dei dono repletam: quasi in ea esset confectio facta ex mixtura cinnamomi, & aliarum specierum suauiter redolentium, ac saporosè gustantium. Sicut autem hæc virgo secundum multitudinem tribulationum, quibus quotidie flagellabatur, diuinis etiam consolationibus refouebatur: sic è conuerso, prædictus puer accepto & potato, quantum volebat, de præfato poculo; eodem die cœpit languere, & successiue diuersis febribus inquietari, vsque circa festum natalis sancti Martini Episcopi, eiusdem anni tempore hyemali. Ex eodem autem poculo miraculoso, diuersi homines etiam potabant, non tamen aliquas infirmitates, sicut præfatus puer incurrebant. Similiter & diuersi alij liquores in eandem amphoram per integram hebdomadam missi, saporem suauissimi poculi bibentibus præbuerunt, absque molestia tamen alicuius infirmitatis. Hoc ergo

ergo poculum, quod puero fuit in signum flagelli, alijs gustantibus extitit in solatium noui miraculi.

3. Curato autem puero à febris suis, rursus extensa est manus Domini in sacerdotem huius virginis. Nam dominus Ioannes confessor eius, in febres quartanas incidit, & eodem die quo virgo solito more febricitabat, & ipse percussus rigorem febrium sustinebat. Hęc videns soror domini Ioannis, interrogabat virginem, quamdiu febres fratris sui deberent durare. Quæ respondit, cum circa Dominicam primam quadragesimæ sequentis esse liberandum. Quod & ita factum est, vt prædixit. Et cum idem dominus Ioannes, graui infirmitate vsque ad mortem ægrotaret, virgo ei compassa, magna instantia precum suarum, mortis dilationem & vitæ prolongationem, à Domino misericorditer eisdem impetrauit.

CAPVT XXIV.

De dolore calculi illius, & de præscientia ante diem obitus eiusdem.

1. Virgo Christi Lideuigis, in multis examinata doloribus, vt non remaneret in ea peccati macula, tandem adhuc vna acutissima plaga percussa est & purgata. In vltimo igitur anno vitæ suæ, à festo Purificationis vsque ad festum Paschæ sequentis, cum alijs infirmitatibus, quas prius diutissimè habuerat, tanta molestia calculi grauabatur, quòd frequenter duabus vel tribus vicibus, vna hora quasi exanimis facta, loqui non poterat. Quæ angustia cum vehemènti morsu dentium, sine verbis impatientiæ, vix transacta & cessante, paucissimis verbis vix vti poterat ad loquendum. Dicebat autem, quia idem calculus mortem sibi esset illaturus, quantitatem habens quasi vnius oui columbæ.

2. Eo quoque tempore ita rarò per internas consolationes diuinitus visitabatur, quòd domino Ioanni confessori suo, quodammodo se derelictam à Domino præ solito, cum lachrymis conquerabatur. In qua tamen desolatione, maius meritum per patientiam ei acereuit: quia conformior Christo in cruce patienti reddebatur, qui vocè magna ad Patrem clamauit dicens; *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* Ipsa autem sancta virgo, sicut vera amatrix & baiulatrix crucis, continuabat & tolerabat infirmitates suas vsque ad mortem, quam etiam longè antè (Domino reuelante) præsciuerat. Nam cum quidam religiosus Prior, ab ea demandatus, ad eam venisset, (scilicet in professo Cathedralis sancti Petri, eodem anno quo obiit) altera